

ÉBERT TIBOR
Ujjgyakorlatok

(Bartók Béla egykori pozsonyi lakása ablakánál)

*A Kőpiacon ilyenkor
 néhány virágárus üldögél már,
 a billentyűk maguktól megindulnak
 – énnélkülem –, a kárpáti szél,
 vagy az, amelyik a dévényi kapun át
 bukdácsolva szabadul, meg a többi,
 közeli szél nincsen –, akkor nem kellenének
 a billentyűk –, soha sincs szélcsönd,
 szekerek döcögnek a múltunkból,
 és a billentyűk követik útjukat
 döcögnek halk lépegetéssel: andante.
 Eltörölhetnék mindent vad glisszandózással
 lesöpörve polcaikról a csillagokat
 – a zongorán. Kevés a hang?
 Kevés még a virág városszerte.
 (Felkutattad már az eszmélés
 gyökereit és az értelmét?
 A telt kukák és törött protézisek
 reneszánszában minden szépség újrafordul:
 vers-tegnap-tegnapelőtt-törmelék.)
 De valamiféle közegbe markolva
 lebegni kell, lázasan csitulva
 a remény szakadt gyolcsaként...
 Olyan ez, mint a szél, billentyű,
 crescendo, ritmus, boncolás, üzenet,
 azután a csönd is: zene, zene, szél,
 billentyű, folytatás
 ujjgyakorlatok,*

